EMILY DICKINSON

POEZII DE IUBIRE

Traducere din limba engleză de Victor Ştir

KARUNA BISTRIȚA

-2009-

Text ©

Toate drepturile rezervate autoarei

Consilier editorial: drd. Tiberiu Irimia
Lector de carte:
Tehnoredactare:
Coperta I-IV: drd.Mariana Pop
Corectura:
Grafica generalã: drd.Mariana Pop

Editura Karuna Bistrița
Tel. 0744/526707, 0766/ 265 272
e-mail: editurakarunabistrita@yahoo.com

© 2009 Editura Karuna Bistrița- recunoscutã de Consiliul Național al Cercetării Ştiințifice din Învățământul Superior (CNCSIS) www.cncsis.ro

Toate drepturile grafice asupra acestei ediții aparțin editurii Karuna, orice reproducere sau modificare, indiferent de formă şi suport, neautorizatã urmând sã suporte consecințele legii.

Tipar: SC. Karuna SRL Bistrița
Tel./Fax. 0363/ 104135

EMILY DICKINSON

POEZII DE IUBIRE

Traducere din limba engleză de Victor Ştir

KARUNA BISTRIȚA

Epigramă

Aceasta e tot ce-am adus azi,
Şi inima mea pe lângă,
Aceasta şi inima mea şi toate câmpurile,
Şi toate ascunsele pajişti.
Fii sigur socoteşte că te-aş uita,
Ceva poate spune soarele,
Aceasta şi inima mea şi toate albinele
Ce se opresc pe trifoi.

I
Al meu prin dreptul alegerii libere!
Al meu prin prin regalul sigiliu!
Al meu prin semnul stacojiu al închisorii
Pe care gratiile nu-l pot ascunde!

Al meu, în vedenie şi interdicţie!
A meu, prin strigătul grav
Titrat, confirmat, delirant document!
Al meu, în vreme ce vârstele fură!

II
M-ai părăsit, dragă, călcând două jurăminte,-
Unul de iubire
Unul de care Tatăl ar fi fost multumit
Să rămână în fire;

M-ai părăsit la marginile suferinței
Întinsă cât marea,
Între eternitate şi timp,
Conştiința ta şi eu stinsă.

III
Altul? Când dealurile obosesc
Absent? Când soarele
Va întreba dacă gloria
E una perfectă.
Prea mult? Când narcisa galbenă
Se naşte din rouă:
Aşa cum e, o prieteni!
Dați-mi-o!

IV
Elysium e atât de departe
Ca în cea mai apropiată cameră,
Dacă în ea aşteaptă un prieten
Fericit sau mort.

Ce putere sufletul are,
De poate să-ndure
Apăsarea unui picior,
Deschiderea uşii!

V
Mă îndoiesc, prietene şters!
De ce, Dumnezeu ar fi mulțumit
Cu doar o fărâmă de iubire
Ai secat fără măsură
Totul din mine, pe vecie,
Ce mai poate o femeie,-
Spune repede, atât pot să-ți las
Cu ultimă bucurie pe care o am!

Nu poate fi spiritul meu,
Pentru ce a fost al tău înainte;
Am cedat totul ştiu,-
Ce bogăție mai mare
Am eu, o umilă fată,

A cărei depărtată dorință
A fost ce i s-a îngăduit
La distanță cerească,
Să rămână timidă cu tine!

VI
De-ai fi căzut din cer,
Aş fi pictat vara
Jumătata în zâmbet jumătatae în dispreț,
Ca gospodinele în avânt.

De-aş putea să te văd într-un an
Aş sulfa lunile în boluri,
Le-aş pune în separați recipienți,
Până le-ar veni vremea.

Dacă ai mai fi întârziat secole,
Le-aş fi numărat pe mână,
Scăzând până degetele mi-ar fi căzut
În insula Van Diemen.

Dacă sigur, viața ta s-ar sfârşi,
A ta e şi a mea,
Aş fi sărit ca semința din copac
Să gust eternitatea.

Dar acum, orice ignorant din depărtarea
Incertei aripe a vremii,
Mă incită, ca spiriduşul albinii,
Să nu stau locului.

VII
Mă ascund în floarea mea,
Ce o porți pe piept,
Tu, nebănuit, mă porți şi pe mine-
Şi îngerii ştiu mai departe.

Mă ascund în floarea mea,
Ofilindu-se-n a ta vază,
Tu, nebănuind, mă simți
A singurătății.

VIII
Mi-a plăcut întotdeauna,
Ți-o dovedesc:
Până la el
Nu am iubit destul.

Voi iubi oricând,
Îți spun
Că iubirea este viață,
Și viața e nemuritoare.

Aceasta, te face să te îndoiești, dragă?
Atunci nu am
Nimic să arăt
Doar Calvarul.

IX
Ai simțit un râu în inimă,
Unde sfios se leagănă flori,
Stoluri cât ceața coboară să bea,
Când umbre dau fiori?

Și știi, nimic nu curge așa liniștit,
Ca râul de alcool;
Și începutul tău de viață
E zilnic înserat la pol.

Privește în martie râul,
Când apele se umflă,
Nămeții vin grăbiți de pe dealuri,
Adesea cu poduri cu tot.

Mai târziu, în august poate,
Când pajiști uscate se-ntind,
Păzea, ale inimii râuri mai greu
Ca orice uscături se aprind!

X
Ca o floricică arctică,
Pe bolta polară,
A coboarât plimbându-se pe latitudine
Până s-a încurcat,
Spre continentele-n vară,
Spre firmamentele soarelui,
La stranie, lucitoare mulțime de flori,
Şi păsări şi străine limbi!
Dacă această floare
S-ar rătăci în rai-
Ce-ar fi atunci? De ce nimic, numai
Deducția voastră de-acolo!

XI
Râul meu aleargă spre tine:
Mare albastră, mă vei primi bine?
Râul meu aşteaptă răspuns.
Oh mare, priviri grațioase!

Îți voi stârni valurile
Din ungherul ascuns,-

Spune ceva, mare,
Şi ia-mă!

XII

Nu pot trăi cu tine,
Ar fi viață
Şi viața-i sfârşită acolo
Asemeni şi după

Sacristieru păstrează cheia,
Aşezând
Viața noastră, porțelanul ei,
Ca pe o cupă

Abandonată de gospodina
Străină ori spartă;
Doreşte un nou Sevres,
Vechi neciobit.

Nu am putut muri lângă tine,
Pentru asta trebuie aşteptat
Să închizi ochii altuia,-
Nu ai putut.

Şi eu puteam sta lângă tine
Să te văd înghețând,
Fără dreptul meu de-a fi gheață,
Privilegiul morții?

Nu mă puteam ridica lângă tine
Pentru că fața ta

Ar fi arătat
Noua grație a lui Iisus

Incandescent şi simplu, străin
Ochiul meu nostalgic,
Fără tine, fără el
A strălucit închis,

Ei ne-au judecat, dar cum?
Pe tine te-a ajutat Cerul, ştii,
Te-a şi căutat;
Eu nu am putut,

Ți-ai săturat privirea,
Şi eu nu mai am ochi
Pentru sordida excelență
Ca Paradis

Avrea să fiu, pe unde te-ai rătăcit,
Numele meu crească
Cel mai fetid
Pe icoana cerească.

Unde te-ai dus,
Te-am condamnat să fii
Unde nu ai fost,
Era infern pentru mine.

Astfel te ții departe,
Acolo tu, eu aici,
Cu uşa întredeschisă

Oceane sunt acestea,
Şi rugăciune,
Şi tu pală speranță,
Dispari!

XIII

Acolo a venit o zi de plină vară
Numai pentru mine;
Credeam că este pentru sfinții,
Ce revelau lumine.

Soarele a venit cam străin,
Florile, obişnuit, adiate,
Chiar fără vele solstițiul a trecut
Şi aceasta înnoieşte lucrurile.

Timpul rar a fost profanat de vorbe;
Simbolul unui cuvânt mai
Puțin folositor ca sacrament
Haine Domnului Sfânt.

Fiecare a fost sfințit la biserică,
Şi e îngăduit tuturor acum,
De teamă să nu părem neîndemânatici
La cina Mielului..

Orele trec repede, cum vor ele,
Atinse aspru de mâinile avide;
Amândouă fețele privesc înapoi,
Prinse-n potrivnic pământ.

Când timpul a trecut, cum va veni,
Fără măcar sunet de şoapte;
Fiecare şi-a leagat alt crucifix,
Dar fără şnur nou.

Suficientă credință ca să ne ridicăm-
Din aşezarea în mormânt-
Spre noua unire, justificată
De trecerea prin calvarul iubirii!

XIV
 Sunt a lor, am încetat a mai fi;
Numele pe care mi l-au presărat pe față
Cu apă, în biserica ținutului,
Nu se mai fac slujbe acum,
Şi o pot umple cu jucăriile mele,
Copilăria-mi şi firul din caier
Le-am isprăvit de tors.

Botezat fără să alegi,
Dar acest timp al conştiinței, al grației
Peste orice nume,
M-a chemat rouă cu boabe crescând,
Existența ca un arc
Peste care s-a aşezat o mică diademă.

Mic rangul meu de încoronată întâi,
Încoronată de suflarea tatii,
Pe jumătate inconştientă regină;
Da-n astă vreme, potrivit, creşteam,
Ştiind să aleg, să resping,
Şi am luat —chiar tronul.

XV
A FOST ca o lungă petrecere, dar vremea
Datului sămii a venit;
Judecata înaintea – lui Dumnezeu,
A doua şi ultima oară

Acei îndrăgostiți subțiri întâlnesc,
Cerul într-o privire,
Cerul cerurilor, privilegiul
Ochilor altuia.

Fără viață în ei,
Par ca noul
Nenăscutul, făr să fi văzut,
Ceva pentru veşnicie venit pe lume.

Nu a fost în veci aşa nuntă?
Un rai, mai luminos,
Şi heruvimi, serafimi
Oaspeți mai aleşi.

XVI
Sunt femeie şi atât,
Altceva;
Sunt țar, femeie acum:
E mai sigur aşa.

C e bizară se vede viața fetei
În spatele blândei eclipse!
Cum pare pământul celor
Din ceruri acum.

Liniştea de atunci
Era o față a durerii;
Dar de ce să compar?
Sunt femeie! şi-atât!

XVII
Ea s-a ridicat la ale sale, dezamăgită
Jucăriile vieții ei
Să socoteşti munca de cinste
Femeii şi soției.

Dacă a pierdut ceva în noua zi
Din largul inimii, ori veneraţiei,
Apropierii, ori aurului
Privind prea departe,

Stă nemişcat, ca marea
Lucrează la perle şi buruieni,
Doar lui îi sunt ştiute
Fantomele rămase-n adânc.

XVIII
Vino încet, Eden!
Buzelor neîntinse spre tine,
Timid, le sorbi iasminul,
Ca o albină slabă,

Atingând târziu floarea sa,
În jurul celulei zumzăie,
Îşi mestecă nectaruri – le toarnă,
Mulțimi de balsamuri!

XIX
Din toate sufletele create
L-am ales pe unul.
Sensul spiritului aşezat ca-n arhivă,
Şi subterfugiul e împlinit;

Când cel ce e şi a fost
Aparte, intrinsic, aşezat,
Şi această scurtă tragedie a cărnii
Se sfârşeşte în nisip;

Când figurile arată regala lor frunte
Şi cețurile sunt sculptate departe,—
Am preferat să privesc picăturile
Pe liste de argilă!

XX
Viață nu am, dar ce e,
O îndrept spre aici;
Nici moarte, cumva
Alungată de acolo;

Nimic să vină în jos,
Să mişte iar,
Decât prin acest regat,
Al tău.

XXI

Bogățiile tale m-au învățat sărăcia.
Eu însămi milionară
În puțina zestre - cum se laudă fetele,
Până la Buenos Ayre,

Te-ai pornit spre dominioanele
Din Peru;
Şi cumpănesc toată sărăcia,
Pentru o viață cu tine.

De mine ştiu puțin, eu însămi,
De numele gemelor -
Culoarea celor mai obişnuite;
De raritatea diademelor

Atât de mult am întâlnit-o pe regină,
Încât gloria ei aş şti-o:
Dar aceasta trebuie să fie o bogăție,
Pe care să o pierd cerşind.

Nu cred că e India
Pe care o priveşti zilnic, mereu,
Fără oprire, fără blestem -
Putea-u-aş fi evreu!

Sunt sigur că e Golconda,
Dincolo de puterea mea de a şti -
Să-mi zâmbească în fiecare zi,
Ceva mai mult ca o gemă!

Cel puțin, te consolezi să ştii
Că acolo există aur,
Deja încerc chiar acum
Să-l văd în depărtare!

E departe, departe să bănui tezaure,
Şi să estimezi perle
Asta îmi poartă degetele simple prin ele
Ca unei fetițe la şcoală!

XXII

SINGURĂ m-am dăruit lui,
Şi el s-a cumpărat pe bani.
Astfel s-a validat solemnul contract
Al unei vieți.

Bogăția poate dezamăgi,
Eu, mai puțin ca o săracă dovadă
A unui suspect şi zilnic comerciu,
Cu propria Iubire.

Cernită viziunea;
Dar, până comerciantul cumpără,
Veşnica poveste, in insule cu mirodenii,
Discretele cargouri mint.

În definitiv, risc pentru amândoi,—
Ceva găsit e câştig dublu;
Dulceață dăruită vieții,—fiecare noapte,
Datornică, fiecărei amiezi.

XXIII

"Mergând spre el! Fericită scrisoare! Spune-i-
Spune-i pagina pe care nu am scris-o;
Spune-i ce poate numai sintaxa,
Fără verb şi pronume.
Spune-i ceva ca mişcarea degetelor,
Cum se merge prin apă, încet, încet, încet;
Şi atunci ai vrut să ai ochii în pagini,
Să poți vedea ce le mişcă aşa.

"Spune-le că nu a fost un scriitor exersat,
Ai ghicit că fraza a fost cizelată din greu;
Ați fi putut auzi aranjarea discretă a corsajului,
Cu puterea unui copil;
Mila te-a prins lucrând astfel .
Spune-i, nu îl poți şicana acolo,
Străbate-i inima să-l cunoşti,
Şi-atunci amândoi vom fi liniştiți.

"Spune-i că au venit zorii înainte să sfârşim,
Şi vechiul ceas a prelungit nechezatul
'dimineață!'
Ai adormit şi ai cerşit să se sfârşească-
Ce te-ar fi putut opri, să-i spui?
Spune-i cum te-au vânat, prudenți,
Dacă te întreabă unde eşti ascunsă
Până în zori, fericită scrisoare!
Gest, cochet şi o scuturare a capului!"

XXIV

ACESTA e felul cum citesc scrisoarea:
Ntâi privesc uşa,
O împing cu degetele,
Să meargă la sigur loc.

Atunci plec departe, mai departe
Să opresc o lovitură;
Şi-mi desenez litera înainte
Îi aleg uşor ascuţimile.

Atunci, o privire spre zid
Şi furişă spre podea,
Spre a convinge un şoricel
Nealungat înainte,

Citeşte atent ce departe sunt
Spre- nimeni altul ca tine ştiut!
Şi suspină pentru depărtarea cerului, dar nu
Cerurile dau credința.

XXV

Sălbatice nopți! Sălbatice nopți!
Numai eu şi cu voi,
Sălbatice nopți ați putea fi
Luxul vieții de zi!

Vânturi uşoare
Spre-al inimii port,—
Făcut cu compasul,
Şi diagrame.

Vâslind în Eden!
Ah! mare!
Îngăduie să rămân mai mult
La noapte pe valuri!

XXVI

Noaptea era vastă şi decorată sărac
Cu doar o singură stea,
Ce adesea întâlnea un nor
Ruginit de frică.

Vântul urgisea micul tufiş,
Şi îi ducea frunza departe
Noiembrie a trecut; s-a cațărat
Si îngrijorat înaintea straşinii.

Nicio rozătoare n-a plecat;
Picioarele câinelui întârziat
S-au auzit cu somptuoasă intermitență
Jos în strada pustie.

Să simți dacă orbii-s mai iuți,
Şi mai apropiați de foc
Micul balansoar ce desenează,
Şi grijile săracului,

Sarcina gentilei gospodine.
"Ce plăcut," a spus
Spre canapeaua din fața,
"Lapoviță decât mai!"

XXVII

Şi-au pierdut clopoțeii inelul
Oferit trântorului,
Vrea-u-ar albina să-i sfințească
Mai mult ca altădată?

Ar mai rămâne, paradisul,
Cu sterp adâncul său de perle,
Ar fi Edenul Eden,
Ori nobilul nobil?

XXVIII
Farmecul îmbracă fața
Defectuos privită,-
Doamna nu-şi ridică voalul
De frică să nu se fi risipit.

Dar părinții dincolo de plasă,
Dorințe şi respingeri,
Frica nu anulează dorința
Ce implineşte imaginea.

XXIX
Floarea de trandafir a sărit în obrazul ei,
Corsajul i s-a ridicat şi căzut,
Cuvântul ca de om beat,
Sunând a milă.

Degetele au încercat,
Acul nu voia să meargă;
Şi-a supărat-o puțin pe micuța domnişoară
Acum mă distrează să ştiu,

Până dincolo am spionat obrazul
Ca alt trandafir;
Până dincolo, merge cuvântul
Ca un beţiv;

Ca prinsă în corset, a dansat
Pe nemuritoarea melodie,
Până la ceasuri mici dereglate
Ticăind deodată.

XXX
Niciodată nu am văzut, spun ei,
Nemuritorii Alpi privind în jos,
Cu frunțile ating firmamentul,
Cu sandale oraşul,

Umil cu picioare ce
Desenează în joc margarete.
Cine domnule, eşti tu, cine eu,
În zi de august?

XXXI
Luna e departe de mare,
Şi cu mâini de ambră
Umblă ca un copil cuminte,
Să deseneze de-a lungul nisipului.

Niciodată nu pierde o treaptă;
Supusă ochiului ei,
Vine atât de departe spre oraş,
Şi la fel de departe pleacă.

Oh, Doamne, de ambră mâna ta,
A mea îndepărtata mare,-
Supusă ultimei porunci
Ochii tăi mi-o arată.

XXXII
A pus un zid în jurul meu,
Auzeam şi căderea buclelor,
Şi a plecat imperial,
Viața mea clădindu-se
Deliberat, cum un duce ar vrea
Să schimbe numele regatului,
Dezarmat, îndreptat către,
O ramură de nor.

Vine să mă strige de nu prea departe,
Să ne certăm puțin
Să vadă cele rămase,
Să negustorească ocazionale zâmbete

Să simtă aplecarea-mi spre păreri
Politicos să întrebe,
A cui invitație, nu ştii tu
Pe cine a trebuie să refuz?

XXXIII
Mi-am pus o bijuterie pe degete
Şi-am mers să dorm.
Ziua a fost caldă şi vânturile prozaice;
Am zis: ” T va întârzia. ”

M-am trezit şi certat degetele curate-
Gema dispăruse;
Şi amintirea unui ametist
E tot ce am.

XXXIV

CE dacă spun nu mai aştept?
Ce-i de plezneşte-al porţii piept
Şi scap şi trec spre tine?
Ce dacă închid acest dosar mortal,
Văd cine mă răneşte, e destul,
Şi înot prin libertate?

Ei nu ne mai pot lua nimic,—
Pot striga la donjon şi cere arme;
Neînsemnate acum,

Ce râs era onoarea mai demult,
În frânghii ori arătări de ducă,
Toate au murit ieri!

XXXV

Mândră de inima-mi zdrenţe de când ai frânt-o,
Mândră de suferinţa ce nu ajunge la tine,
Mândră de noaptea când tu şi luna nu aţi oprit,
Pasiunea, umilirea mea…

XXXVI

Valoarea-mi stă în îndoieli,
Meritul, frica-mi cea mare,
Şi în contrast virtutea
Umilă ce apare;

Din frică de dovadă
Către al meu iubit,
Întreaga mea putere
E-al dragostei credit.

Şi astfel, respectul pământesc
În toate ce-i ales,
Şi sufletu-mi către troiţă
Spre sacrament prea des

XXXVII
Dragostea e înaintea vieții,
Și după moarte,
Începutul creației, și
Toate din soarte.

XXXVIII
Binecuvântată și asta a fost
Atât de mult în ochii mei
Încât am încetat să socotesc, mulțumită,
Măsura lăsată de zei.

Marginea visului a fost,
Ținta rugăciunii,
Împlinirea întreagă, paralizantă ,
Începutul urâciunii.

Nu am știut nici ce vreau nici ce pot,
Două fantasmele au venit,
Pentru noua comoară din suflet,
Mai mult pe pământ prețuit.

Cer dedesupt deasupra cer
Obscur cu roșii nuanțe.
Firele vieții s-a strămutat;
Și judecata-n doar câteva stanțe.

De ce bucuriile sunt atât de scump plătite,
De ce Paradisul rămâne,
De ce diluviile vin prin chiuvete?
Nu mai speculez, las pe mâine.

XXXIX
Când trandafirii nu mai înfloresc, dragă,
Şi violetele sunt trecute,
Când aripile viespii în zbor solemn
Prin dreptul soarelui, bătute

Mâna ce a stat să adune
Peste ziua verii
Se va întinde moartă, în Auburn,
Rupând floare, rugăciunea serii!

XL
VARĂ dar pentru tine pot fi
Când zilele verii vor fi apuse!
Muzică până zgomote-n noapte
Şi granguriţele duse !

A înflori pentru tine, voi ocoli mormântul
Flori îmi voi semăna!
Roagă-te cu mine, Anemone,
Fii veşnic floare a mea!

XLI
Spintecă pasărea şi vei găsi muzica,
Parte de parte rulată-n argint,
Împărţită dimineţilor verii,
Păstrată urechilor tale-n lăute bătrânind.

Trecut, diluviul ţi se va părea blând,
Efuziune după efuziune, ţie rezervate;
Experimentul Scarlet! Sceptic Thomas,
Te mai îndoieşti acum că pasările sunt
adevărate?

XLII
Să te pierd e mai dulce decât a câştiga
Toate inimile ştiute
Adevărat, secetă-s şi pustie,
Atunci eram rouă pe frunze pitite!

Cel de la Caspică are regat de nisip,
Şi alte în mare regate;
Orice dar nu putea fi
Om cu câştiguri bogate.

XLIII
Biată inimioară!
Te-au uitat?
N-avea griji! N-avea griji!

Mândră inimioară!
Te-au abandonat?
Fii veselă! Fii veselă!

Plăpândă inimioară!
Nu aş fi vrut să te rup:
Mă crezi? Mă crezi?

Veselă inimuță!
Ca pe gloria dimineții
Te voi iubi; te voi iubi!
XLIV
Există un cuvânt
Care jurământ poartă
Şi poate străpunge braț de bărbat.
Aruncă barbare silabe,-
Şi mutește iar.
Dar unde cad
Cel scăpat va spune
În ziua patriei,
Fratele cu galoane
Şi-a dat rasuflare.

Unde aleargă soarele fără respirație,
Pe unde hoinăreşte ziua,
E început fără zgomot,
E victoria lui!
Admiră pe cel mai brav trăgător!
Cel mai norocos glonț!
Vremea celei mai sublime ținte
E un suflet “uitat“!

XLV
Am primit o săgeată aici;
Iubind mâna care-a trimis-o,
Venerez lancea!

Fioros, vor spune, încăierare!
Învins, va şti sufletul meu,
Doar o simplă săgeată
Trimisă din braţ de arcaş-zmeu.

XLVI
El caută-ți la suflet
Ca jucătorii la chei
Înainte de a te năimi cu muzica;
Te asurzesc treptat,

Pregăteşte-te atât de fragilă
Pentru suflarea de eter,
A câinilor timizi ce se aude departe,
Şi aproape-se tăcuți ca de fier

Respirația ta are vreme să se liniştească,
Creierul fierbe rece
O imperială rază
Peste sufletul gol se petrece.

XLVII
Inimă, pe el îl vom uita!
Tu şi eu, către noapte!
Uită căldura primită
Eu voi uita lumina din şoapte.

Când isprăveşti, spune-mi te rog,
Trebuie gândul să-mi şterg;
Grabă! nu cumva încetinind,
Spre amintire să merg!

XLVIII
Tată, nu vin spre tine eu,-
Ci o mică povară;
Îţi aduc de împărătească
Şi n-am putere s-o port, inimioară.

Inima pe care-o păstrez în a mea
A crescut prea mare,
Ciudată de când a venit,
E pentru tine grea ca de sare?

XLIX
Trecem peste dragoste lucruri
Şi o punem în sertar,
Până arată de modă veche
Costumele purtate de domni din armar.

L
Nu cu bâta se frânge inima,
Nici cu piatră;
Un bici, aşa mic de nevăzut,
Ştiut la orice vatră

Să biciuieşti creatura magică
Până a căzut,
Îi şterge nobilul nume
De nezis, nevăzut.

Mărinimia păsării
De băiat zărită,
Cântând pe piatra
Cu inima zdrobită.

LI
Prietenul meu trebuie să fie pasăre,
Pentru că zboară!
Muritor trebuie să fie prietenul,
Ce vrea să moară!

Are ace ca o albină
Ah, prietene ciudate
Ce joci cu mine
Cuvinte-ncrucişate!

LII
El m-a atins, trăiesc să ştiu
Atât a îngăduit o zi,
I-am simţit sufletul
Mi-a părut fără sfîrşit,
Şi liniştit cum mări spăimîntătoare
Lasă şuvoie mici să se-odihnească

Acum, sunt altfel ca-nainte,
Cum aş fi respirat pe sus,
Ori periat o robă regală;

Picioarele mele umblate atât,
Chipul meu e acum de țigancă, transfigurat,
Cu delicatețe numit.

LIII

Lasă-mă să nu risipesc visul perfect
Lângă aurorala pată,
Din ziuă noaptea îmi rânduiesc
Şi asta nu se gată.

LIV
Trăiesc cu el ca să-i văd chipul,
Nu merg mai departe
Nici pentru oaspeți, nici pentru asfințit;
Moartea e sigur privilegiu.

Numai oprirea mea grăbită,
Şi ceea ce-i obişnuit
Prezintă nevăzutul semn,
De legământ nedăruit.

Trăiesc cu el, îi aud vocea,
Sunt gata până azi
Să mărturisesc certitudinea
Nemuririi

Învață-mă vreme, simplă cărare
Convingere de fiecare zi şi tare
O viață fără de sfârşit,
Te judec cum a trebuit.

LV

Invidiez mările pe care aleargă,
Spusele roților
Carului care-l poartă,
Invidiez tăcerea dealurilor

Priviri asupră-i când se plimbă;
Ce uşor poate totul vedea
Cum tot e interzis
Cât cerul, pentru fruntea mea!

Invidiez cuiburile vrăbiilor
Ce straşina împart chitite,
Atâtea zboruri pe la geamul său,
Ferice, frunze fericite

Străină-mi-e fereastra-i
Şi-o frunză-n vară-oi fi,
Ureche a lui Pizarro
Nu mă vei mai auzi.

Mi-e ciudă pe lumina ce-l trezeşte,
Pe clopotul ce sună asurzitor
Să-i spună că-i amiază,
Şi-i port al său dor,

Mi-e interzisă floarea
Albina părăsită,
De n-am cădea amândoi,
În noaptea-nveşnicită.

LVI

A fost ceva solemn, am spus,
A fi femeie albă,
Să port, de Dumnezeu mi-ar da
Misterul sfânt degrabă.

Un gest timid picură viață
În a purpurii izvor,
E atât de uşor încât o duce
Spre-al veşniciei spor.

LVII

Titlu divin e al meu
Femeia fără
Semn.
Greoaie onoare
Dată mie-
Împărărteasă a Calvarului
Regal întrutotul dar
Coroana-
Logodită, fără leşin
Dumnezeu ne-a făcut femei
Când două adună
Granat la granat,
Aur la aur –
Născut- căsătorit-
Ascunse-
Într-o zi
Trei-Victorii-
Soțul meu
Spune femeia
Ritmând melodia,
Acesta este drumul?

Epigramă/5
I/6
II /7
III/8
IV 9
V/10
VI/12
VII/14
VIII/15
IX/16
X/18
XI/19
XII/20
XIII/25
XIV/28
XV/30
XVI/32
XVII/33
XVIII/34
XIX/35
XX/36
XXI/37
XXII/40
XXIII/42
XXIV /44
XXV/44
XXVI/47
XXVII/49
XXVIII/50
XXIX/51
XXX /53
XXXI/54

XXXII/55
XXXIII/57
XXXIV/58
XXXV/59
XXXVI/60
XXXVII/61
XXXVIII/62
XXXIX/64
XL/65
XLI/66
XLII/67
XLIII/68
XLIV/69
XLV/71
XLVI/72
XLVII/73
XLVIII/74
XLIX/75
L/76
LI/77
LII/78
LIII/79
LIV/80
LV/82
LVI /84
LVII/85

Victor Ştir (n.21 sept. 1956)

Studii universitare, absolvite în1982 la Universitatea din Braşov.

Poezie: Cavalerul norilor, 1993; Adulter cu moartea, 1994; După trecerea stelei, 1994; Cinetica iluziei, 1997, apărute la Editura Tipomur din Târgu-Mureş; Alcool şi sânge, 2008, Editura Karuna Bistriţa.

Proză: Clepsidra lui Cela, Editura Karuna, 2008.

Traduceri: Drumul Crucii ("Le chemin de la croix") de Paul Claudel, apărută la Editura "George Coşbuc" din Bistriţa în 2001.

Poeme incandescente. Antologie a scriitorilor din Kansai, Editura Europres, Bistriţa 2005 (traducere după The Fireworks Poems, Editura Tikurikan Tokyo 2004);

Focurile de artificii ale poeziei. Antologie de poezie japoneză, Editura Mesagerul Bistriţa, 2005 (traducere din limba franceză în colaborare cu Veronica Ştir după ediţia japonezo-franceză, apărută la Editura Tikurikan Tokyo 2004);

Poezii alese de Jorge Luis Borges, Editura George Coşbuc, 2005, Bistriţa (traducere după Obra Poetica apărută la Alianza Editorial, Buenos Aires, 1985);

Frumoasa zi de 27 septembrie, de Thomas Brasch (traducere după Der schone 27 September, apărută la Suhrkamp Verlag, Frankfurt am Main, 1980), apărută la editura Europress, 2006, Bistriţa; Tremur de Hilde Domin, Editura George Coşbuc, 2007; Urme pe nisip de Nelly Sachs, Editura Mesagerul, 2008; Trei interviuri cu Heidegger, Editura Mesagerul, 2007;

Matsu-Basho, Miresme de orhidee (haiku-uri) traducere din engleză, Editura Karuna, Bistriţa, 2006, "Umor german la zi", Editura "Karuna", 2009, Bistriţa.

Prezent în Antologia de poezie Poetree, realizată de Rodica Botezatu, Antologia Scriitorilor Bistriţeni (cu ediţii şi în engleză, franceză, germană, greacă, italiană, spaniolă şi maghiară) Editura George Coşbuc, 2006-2008; Pretexte apărută sub egida Societăţii Scriitorilor din judeţul Bistriţa-Năsăud.

"Al nouălea cer", antologie a scriitorilor de la "Litera Nordului", realizată de Dumitru Munteanu, Editura "George Coşbuc" Bistriţa, 2009.

Prezent în cărţile:

Teodor Tanco-Dicţionarul scriitorilor din judeţul Bistriţa Năsăud; Teodor Tanco-Istoria presei din judeţul Bistriţa-Năsăud

Dicționarul Biografic al Literaturii Române, de Aurel Sasu, Editura "Paralelea 45", Pitești 2006.

Dumitru Munteanu, Dicționarul Scriitorilor Bistrițeni, Editura "George Coşbuc" Bistrița, 2009.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România din 1994.

Karuna Bistrița

Telefoane: 0744 526 707
0766/ 265 272
Tel.Fax: 0363 104 135
e-mail: editurakarunabistrita@yahoo.com
www.editurakarunabistrita.8k.com
www.karunacultural.8k.com